

briterne? Det er jo klart, at vi kan rykke i ord, men vi kan ikke rykke i gerning, før vi kommer af med det danske forbehold, og det må vi jo så have en folkeafstemning om på et givet tidspunkt. Men er regeringen enig i den fransk-britiske erklæring?

Som det fremgår af det, jeg netop har sagt, har vi overordnet en helt anden situation, end da forbeholdet blev formuleret for 7 år siden. Tiden er løbet fra forbeholdet, og dertil kommer, at det har vist sig, at forbeholdet har betydet, at vi faktisk bliver nødt til at sige nej til forslag og ideer, som vi egentlig selv synes er gode. Vi har for nylig fået svar fra regeringen på, hvor vi hidtil har måttet takke nej fra dansk side på grund af det danske forsvarsforbehold. Det drejer sig om syv fælles aktioner. Jeg har ikke så meget tid tilbage, og derfor vil jeg ikke nævne dem alle syv, men blot sige, at nu må det snart være slut.

Det mest markante politiske eksempel, som vi har måttet sige nej til på grund af det danske forbehold, er minerydning i Kroatien. Når det drejer sig om minerydning, bryster Danmark sig ellers af at være det fremmeste land på den internationale scene, men da vi fik mulighed for at deltage i et fælles europæisk projekt om at fjerne miner i Kroatien i november sidste år, måtte Danmark melde pas, selv om vi egentlig gerne ville deltage.

Venstre vil gerne betale med det danske forbehold, som betød, at vi måtte afstå fra at være med. Venstre ønsker, at Danmark skal deltage helt og fuldt i EU-samarbejdet. Vi har behov for en fælles forsvarspolitik i Europa, og der er ingen fornuft i til stadighed at være det eneste europæiske NATO-land, der kun er observatør i Vestunionen.

Jacob Buksti (S):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for en god redegørelse og for tilsagnet om løbende at orientere Europaudvalget og Det Udenrigspolitiske Nævn om udviklingen i det udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske samarbejde i EU og NATO.

Så vil jeg også godt indledningsvis for en ordens skyld understrege, at selv om Venstres ordfører er ordfører for forslagsstillerne, indebærer det ikke nødvendigvis, at denne ordfører taler på samtlige partiers vegne. Eller sagt på en anden måde: Socialdemokratiet er ikke nødvendigvis enig i de synspunkter, som netop er ført frem.

Jeg vil starte med det forsvarspolitiske samarbejde i Europa, for det er nok om det, interessen samler sig, ikke mindst efter det fransk-britiske udspil fra december måned. Omdrejningspunktet i europæisk sikkerhedspolitik er forholdet mellem EU og NATO, og selv om det er alt for tidligt at sige noget endeligt om, hvor det ender, glæder jeg mig over, at udviklingen går i den retning, Socialdemokratiet hele tiden har arbejdet for.

For Socialdemokratiet har det været afgørende at fastholde NATO som kernen i dansk forsvar. Socialdemokratiet var modstander af de tanker, der var fremme i slutningen af 1980'erne om at gøre WEU til en europæisk forsvarsorganisation på linje med og et alternativ til NATO, og det er vi fortsat. Vi kan også se i dag, at denne tanke er død. Selv i Frankrig, der i sin tid stod i spidsen for det ønske, er tanken om Vestunionen som en selvstændig, alternativ forsvarsorganisation nu droppet. I stedet har vi set en udvikling, hvor Vestunionen i praksis fungerer som den europæiske søjle i NATO, og der er efterhånden – også i Frankrig – opstået en generel enighed om, at NATO er den centrale forsvarsorganisation i Europa. Det kan vi fra dansk side kun være tilfredse med.

Der er nu også tanker om at integrere Vestunionens opgaver helt i det udenrigspolitiske arbejde i EU, hvilket i praksis vil sige, at Vestunionen bliver nedlagt. I Amsterdamtraktaten er det udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske samarbejde blevet uddybet og konkretiseret, og det er vi fra Socialdemokratiets side tilfredse med. Ikke mindst hvad angår det forsvarspolitiske, er det lettere at forholde sig til et samarbejde, hvor formålet er beskrevet.

I Amsterdamtraktaten beskrives formålet med det forsvarspolitiske samarbejde i EU som de såkaldte Petersberg-opgaver, altså fredsbevarende og fredsskabende opgaver, humanitære opgaver og krisestyring. Det fremgår også tydeligt, at den forsvars- og sikkerhedspolitik, EU fører, skal være forenelig med NATO's. Det er en fornuftig definition. Ser man på de ganske få beslutninger, EU har truffet på det forsvarspolitiske område, har de bl.a. handlet om minerydning, evakuering af EU-statsborgere, udsendelse af valgobservatører og hjælp til at uddanne politiet i Albanien.

De to afgørende sikkerhedsinstitutioner i Europa i dag er altså EU og NATO. Tidligere kunne man tale om en usynlig mur mellem de to, hvor NATO var den militære og EU den